

Книгата на Даниил — сто петдесет и първа

Символиката на храма: разкриване на тайните на божествената и човешката връзка

Jeff Pippenger

2024-03-22

Двете тояги се съединяват, за да станат един храм. Числото четиридесет и шест е символ на храма, и именно четиридесет и шест години отделят плена на северното царство от плена на южното царство. Когато потъпкването на светилището и воинството се изпълнява във времето на края през 1798 г., именно четиридесет и шест години съединяват двете тояги в един храм. От 723 г. пр. Хр. до 677 г. пр. Хр. храмът беше съборен и потъпкван. През 1798 г. потъпкването приключи и до 1844 г. един храм беше издигнат. Там те трябваше да станат един народ, с един цар, и да престанат да грешат завинаги. Това беше планът, но бунтът от 1863 г. отложи плана до 2001 г.

Павел определя църквата като тялото, а Христос — като главата; и Павел използва тялото като символ на плътта. За Павел „плът“ и „тяло“ са взаимозаменяеми понятия.

Защото, ако живеете по плът, ще умрете; но ако чрез Духа умъртвявате делата на тялото, ще живеете. Римляни 8:13.

Устройството на човешкия храм е основано върху устройството на Божия храм. Тялото, което е Църквата, съответства на плътта в храма на отделния човек. В храма на отделния човек умът е главата, а тялото — плътта.

Защото сме части на Неговото тяло, от Неговата плът и от Неговите кости. „Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се прилепи към жена си; и двамата ще бъдат една плът.“ Тая тайна е велика; но аз говоря това за Христа и за църквата. Ефесяни 5:30–32.

Храмът, който Йоан трябваше да измери, когато звукът на седмия ангел отбеляза началото на делото по завършването на Божията тайна, беше Божият храм, но човешкият храм бе създаден по образа на Божия храм. Те са взаимозаменяеми символи. Моисей беше на планината четиридесет и шест дни, когато му бе показан образецът, който трябваше да използва при издигането на земната скиния. Образецът беше взет от небесния храм.

Христос беше небесният храм, явен в плът, и Той представлява образа на човешкия храм, защото хората бяха създадени по Негов образ. Поради тази причина образецът на човешкия храм е представен с четиридесет и шест хромозоми.

Храмовете са пророчески взаимозаменяеми. Следователно храмът, който на Йоан бе казано да измери, се състоеше само от две отделения, без двор. Първото отделение представлява човешкия храм, църквата (невестата), народа, тялото, което е плътта. Второто отделение представлява Божествения храм, Жениха, Царя, Главата, която е умът. Обещанието на вечния завет, което се изпълнява за сто четиридесет и четирите хиляди в последните дни, е

било онагледено чрез двата жезъла от Езекиил, глава тридесет и седма. То е било онагледено чрез храма на Йоан, който се състои от две отделения. То е било онагледено чрез конкретните определения на Павел за тайната на Христос в вярващия, надеждата на славата.

Делото по запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди е делото на трайното съчетаване на Божествеността с човечеството. Това дело се извършва по време на звученето на Седмата тръба. Това съчетание е представено, ред след ред, по разнообразни начини в Писанията. Делото на оправданието и освещението са богословските термини за това дело. Оправданието е делото на Христос като наш Заместник, а делото на освещението е делото на Христос като наш Пример. Оправданието представлява нашето право за небето, а освещението представлява нашата пригодност за небето. И двете тези дела се донасят на вярващия чрез присъствието на Светия Дух. Това дело е представено като изписването на Божия закон върху сърцата и умовете на онези, които са приети във вечния завет.

„Умът“ представя отделението в храма, където се намира главата. Умът е това, което се нарича висшето естество, за разлика от плътта, която е низшето естество. Умът се представя чрез нашите мисли, а плътта — чрез нашите чувства.

„Мнозина изпитват ненужно нещастие. Те отклоняват мислите си от Исус и ги съсредоточават прекомерно върху себе си. Те преувеличават малките затруднения и говорят обезсърчения. Те са виновни за великия грях на ненужно роптание срещу Божиите промисли. За всичко, което имаме и което сме, ние сме задължени на Бога. Той ни е дал способности, които до известна степен са подобни на онези, които Сам Той притежава; и ние трябва усърдно да се трудим, за да развиваме тези способности, не за да угаждаме на себе си и да превъзнасяме себе си, а за да Го прославяме.“

„Не бива да допускаме умовете ни да бъдат отклонявани от вярност към Бога. Чрез Христос ние можем и трябва да бъдем щастливи и трябва да придобиваме навици на себевладение. Дори мислите трябва да бъдат доведени в подчинение на Божията воля, а чувствата — под контрола на разума и религията. Нашето въображение не ни е дадено, за да му се позволява да вилнее и да следва своя собствен път, без никакво усилие за въздържане и дисциплина. Ако мислите са погрешни, чувствата ще бъдат погрешни; а мислите и чувствата, съчетани заедно, изграждат нравствения характер. Когато решим, че като християни не се изисква от нас да обуздаваме мислите и чувствата си, ние попадаме под влиянието на зли ангели и каним тяхното присъствие и техния контрол. Ако се поддаваме на впечатленията си и допускаме мислите ни да текат в руслото на подозрение, съмнение и ропот, ще бъдем нещастни и животът ни ще се окаже неуспех.“
Review and Herald, 21 април 1885 г.

Мислите и чувствата, взети заедно, съставляват нравствения характер. Нашият характер е съставен от по-нисша и по-висша природа; умът е по-висшата природа и ако мислите на ума бъдат осветени, чувствата ни ще бъдат осветени. Това е така, защото умът е по-висшата, ръководеща природа от двете природи, които съставляват нашата човешка същност. „Способностите“, които са били предназначени като част от нашето естество, са „до известна степен“ „подобни на онези, които“ Христос „притежава“, защото ние бяхме

сътворени по Неговия образ и „трябва усърдно да се трудим, за да развиваме“ тези „способности“.

Силите, които са част от по-висшето естество, или ума на човешкото същество, са разсъдъкът, паметта, съвестта и особено волята.

„Мнозина питат: „Как да извърша предаването на себе си на Бога?“ Вие желаете да Му се отдадете, но сте слаби в нравствена сила, в робство на съмнението и подвластни на навиците на своя греховен живот. Вашите обещания и решения са като възжета от пясък. Не можете да владеете своите мисли, своите подтици, своите чувства. Съзнанието за нарушените ви обещания и престъпените ви обети отслабва доверието ви в собствената ви искреност и ви кара да чувствате, че Бог не може да ви приеме; но не бива да се отчайвате. Това, което трябва да разберете, е истинската сила на волята. Тя е управляващата сила в човешката природа, силата на решението или на избора. Всичко зависи от правилното действие на волята. Силата на избора Бог е дал на хората; тяхно е да я упражняват. Не можете да промените сърцето си, не можете сами от себе си да отдадете на Бога неговите чувства; но можете да изберете да Му служите. Можете да Му предадете волята си; тогава Той ще действа във вас, за да желаете и да вършите според Неговото благоволение. Така цялото ви естество ще бъде доведено под властта на Христовия Дух; вашите чувства ще бъдат съсредоточени върху Него, мислите ви ще бъдат в съгласие с Него.

„Желанията за доброта и святост са правилни, доколкото стигат; но ако спрете дотук, те няма да послужат за нищо. Мнозина ще бъдат изгубени, докато се надяват и желаят да бъдат християни. Те не стигат до момента да предадат волята си на Бога. Те не избират сега да бъдат християни.“

„Чрез правилното упражняване на волята може да се извърши цялостна промяна във вашия живот. Като предавате волята си на Христос, вие се съюзявате със силата, която е над всяко началство и власт. Ще имате сила отгоре, която да ви държи непоколебими, и така чрез постоянно предаване на Бога ще бъдете направени способни да живеете новия живот — именно живота на вярата.“ Пътят към Христа, 47, 48.

Силата на волята е „управляващата сила“ в природата на човека, а управителят е разположен в отделението на човешкия храм, което е свързано „с силата, която е над всяко началство и власт“. Мястото, където в човешкия храм се осъществява съединението на Божествеността с човечеството, е крепостта на душата. Всеки човек има такава крепост и тя е или заета от Христос, или от върховния враг на Христос.

„Когато Христос завладее крепостта на душата, човешкият деятел става едно с Него. И онзи, който е едно с Христос, като запазва своето единство с Него, възцарява Го в сърцето си и се покорява на Неговите повели, е в безопасност от примките на нечестивия. Съединен с Христос, той привлича към себе си Христовите благодати и посвещава сила, дееспособност и мощ на Господа, за да печели души за Него. Чрез сътрудничество със Спасителя той става оръдието, чрез което Бог действа. Тогава, когато Сатана дойде и се стреми да завладее душата, намира, че Христос го е направил

по-силен от силния въоръжен човек.“ Review and Herald, 12 декември 1899 г.

Цитаделата на душата са сърцето и умът на човека. Обещанието на новия завет посочва три основни обещания за вярващия. На него е обещана земя, в която да живее, както Едемската градина беше за Адам и Ева, която от своя страна представляваше обещаната земя в Неговия завет с древния Израил, която от своя страна представляваше духовната славна земя за духовния Израил, и които и трите свидетелстват, ред след ред, за обещанието за земята, обновена отново, за онези, които побеждават, както Той победи.

Когато Адам и Ева съгрешиха, те бяха „разпръснати“ извън Едемската градина за „седем времена“, и едва след седем хилядолетия земята се прави нова и Едемската градина се възстановява. Разпръсването на древния Израил за „седем времена“ беше предобразено чрез разпръсването на Адам и Ева. Заветът обещава земя за обитаване, и това беше обещанието за възстановения Едем. Потъпкването на светилището и войнството представлява постепенното ескалиране на греха в човешкото семейство, започнало с греха на Адам.

Другите две обещания на завета са, че верните ще получат ново тяло и нов ум, дори ума Христов. Тялото е плътта, по-нисшето естество, а във връзка с Христос то е църквата. Умът е по-висшето естество; това е, което сестра Уайт определя като „крепостта на душата“. Павел ясно учи, че ние получаваме ума Христов в момента, когато приемем изискванията на благовестието, когато биваме оправдани. Той също така учи, че не получаваме ново и прославлено тяло до Второто пришествие.

Ето, казвам ви една тайна: не всички ще починем, но всички ще се изменим — в един миг, за едно мигване на око, при последната тръба; защото тръбата ще затръби, и мъртвите ще бъдат възкресени нетленни, и ние ще се изменим. Защото това тленното трябва да се облече в нетление, и това смъртното трябва да се облече в безсмъртие. А когато това тленното се облече в нетление и това смъртното се облече в безсмъртие, тогава ще се сбъдне писаното слово: „Погълната биде смъртта победоносно.“ „О, смърте, где ти е жилото? О, гробе, где ти е победата?“ А жилото на смъртта е грехът; а силата на греха е законът. 1 Коринтяни 15:51–56.

Едно учение, за което Йоан казва, че определя онези, които вярват в такива заблудителни поучения, като антихрист, твърди, че Христос никога не е приел тяло, подложено на последиците от греха, които бяха започнали да въздействат върху човешкия род още от греха на Адам нататък.

И всеки дух, който не изповядва, че Исус Христос е дошъл в плът, не е от Бога; и това е духът на антихриста, за когото сте чули, че иде; и още сега вече е в света. 1 Йоан 4:3.

Виното на Вавилон (антихриста), което учи за „Непорочното зачатие“, твърди, че Мария е била направена съвършена, както бяха Адам и Ева преди греха, за да може раждането на Исус да се основава на зачатие от божествеността (Светия Дух) с съвършено човечество (Мария). Лъжливото учение за Непорочното зачатие не засяга въпроса кога Исус е бил заченат в утробата на Мария, а как Мария е била зачената с съвършенството на Адам и Ева. Да се твърди, че плътта, която Христос прие върху Себе Си, когато дойде да изкупи човека,

е била безгрешна плът, която не е съдържала последиците на наследствеността, е учение на антихриста.

Защото мнозина измамници навлязоха в света, които не изповядват, че Иисус Христос е дошъл в плът. Такъв човек е измамник и антихрист. 2 Йоан 1:7.

Когато Христос възкръсна, вдъхновението внимателно посочва, че тогава Той имаше прославлено тяло. Неговото възкресение представляваше възкресението на праведните при Второто пришествие, и именно там получаваме заветното обещание за ново тяло.

„Беше настъпило времето Христос да се възнесе към престола на Своя Отец. Като божествен Победител Той щеше да се завърне с трофеите на победата в небесните дворове. Преди Своята смърт Той бе заявил на Своя Отец: „Аз Те прославих на земята; свърших делото, което Ти Ми даде да върша.“ Йоан 17:4. След Своето възкресение Той остана за известно време на земята, за да могат учениците Му да свикнат с Него в Неговото възкръснало и прославлено тяло. Сега Той беше готов за раздялата. Той беше удостоверил факта, че е жив Спасител. Неговите ученици вече не трябваше да Го свързват с гроба. Те можеха да мислят за Него като прославен пред небесната вселена.“
Копнежът на вековете, 829.

Заветното обещание за земя, в която да обитават, се изпълнява при новосътворената земя, когато Едем е възстановен и „седемте времена“ (седем хиляди години) на разпръсването на човечеството на първия Адам са приключили. Заветното обещание за ново и прославлено тяло се дава при Второто пришествие, в миг, при едно мигване на око.

„Историята на Витлеем е неизчерпаема тема. В нея е скрита „дълбочината на богатството, на мъдростта и знанието Божие“. Римляни 11:33. Ние се удивляваме на жертвата на Спасителя, Който замени небесния престол с яслата и общението с поклонящите се ангели с животните в обора. Човешката гордост и самодостатъчност стоят изобличени в Неговото присъствие. Но това беше само началото на Неговото дивно снисхождение. Би било почти безкрайно унижение за Божия Син да приеме човешката природа дори и когато Адам стоеше в своята невинност в Едем. Но Исус прие човечество, когато родът беше отслабен от четири хиляди години грях. Както всяко дете на Адам, Той прие последиците от действието на великия закон на наследствеността. Какви бяха тези последици е показано в историята на Неговите земни предци. Той дойде с такава наследственост, за да сподели нашите скърби и изкушения и да ни даде пример за безгрешен живот.“
Копнежът на вековете, 48.

Когато човек изпълни изискванията на благовестието, той тогава и там получава нов ум, именно ума Христов; но тялото, или както Павел го нарича още плътта, се преобразява при Второто пришествие. Низшата природа, която се състои от чувствата, не бива премахната при обръщението. Тези чувства, които са една част от нравствения характер, остават до Второто пришествие. Тези чувства представляват емоционалната система, която е свързана с хормоналната система. Те представляват сетивата, които са свързани с нервната система. Всички елементи на низшата природа на човека, разглеждани като чувства, се разделят на две основни категории. Единият вид чувства са наклонностите, които сме наследили от

своите предци, а другият вид чувства са придобитите наклонности, които сме развили чрез собствените си избори.

Някои наследени наклонности са просто част от човешкото устройство, а някои видове наследени наклонности са към зло. Придобитите видове чувства са онези, които установяваме чрез собствените си избори, а наследените наклонности се предават чрез „великия закон на наследствеността“.

Исус „прие човешкото естество, когато родът бе отслабен от четири хиляди години грях. Както всяко дете на Адам, Той прие върху Себе Си последствията от действието на великия закон на наследствеността. Какви бяха тези последици, се вижда от историята на Неговите земни прадеди. Той дойде с такава наследственост, за да сподели нашите скърби и изкушения и да ни даде примера на безгрешен живот.“ С последиците от четири хиляди години действие на великия закон на наследствеността, Исус винаги държеше тези наклонности в подчинение чрез упражняването на Своята воля и нито веднъж не участва в подхранването на каквито и да било греховни чувства.

Ако Исус бе приел човешко тяло, такова, каквото бе представено в Адам и Ева преди съгрешаването им, без да приеме последиците от отслабването на човечеството, настъпило през повече от четири хиляди години на упадък, тогава Той не би дал Пример за това как всяко Божие дете може да побеждава.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Мнозина гледат на този конфликт между Христос и Сатана като на нещо, което няма особено отношение към техния собствен живот; и за тях той представлява малък интерес. Но в пределите на всяко човешко сърце тази борба се повтаря. Никой не напуска редиците на злото, за да встъпи в служба на Бога, без да се сблъска с нападките на Сатана. Примамките, на които Христос устоя, бяха същите, на които ние намираме за толкова трудно да устоим. Те бяха отправени към Него в толкова по-голяма степен, колкото Неговият характер превъзхожда нашия. Под ужасната тежест на греховете на света върху Себе Си Христос издържа изпитанието по отношение на апетита, на любовта към света и на онази любов към показност, която води до самонадеяност. Това бяха изкушенията, които победиха Адам и Ева и които така лесно побеждават нас.“

„Сатана бе посочил греха на Адам като доказателство, че Божият закон е несправедлив и не може да бъде спазван. В нашата човешка природа Христос трябваше да изкупи неуспеха на Адам. Но когато Адам бе нападат от изкусителя, върху него не лежеше нито едно от последствията на греха. Той стоеше в силата на свършеното мъжество, притежавайки пълната мощ на ума и тялото. Бе обкръжен от славата на Едем и ежедневно общуваше с небесни същества. Не така бе с Исус, когато Той влезе в пустинята, за да се изправи срещу Сатана. В продължение на четири хиляди години човешкият род бе отслабвал във физическа сила, в умствена мощ и в нравствена стойност; и Христос взе върху Себе Си немощите на изроденото човечество. Само така Той можеше да спаси човека от най-дълбоките бездни на неговото унижение.“

„Мнозина твърдят, че е било невъзможно Христос да бъде победен от изкушението. Тогава Той не би могъл да бъде поставен в положението на Адам; не би могъл да спечели победата, която Адам не успя да спечели. Ако ние в някакъв смисъл имаме по-тежка борба от тази, която Христос имаше, тогава Той не би могъл да ни помогне. Но нашият Спасител прие човешкото естество с всички негови слабости. Той прие естеството на човека с възможността да се поддаде на изкушението. Ние нямаме да понасяме нищо, което Той да не е претърпял.

„При Христос, както и при святата двойка в Едем, апетитът беше почвата на първото голямо изкушение. Именно там, където започна гибелта, трябва да започне и делото на нашето изкупление. Както чрез угаждането на апетита Адам падна, така чрез отричането на апетита Христос трябва да победи. „А след като пости четиридесет дни и четиридесет нощи, най-последно огладня. И тъй, изкушителят дойде при Него и рече: Ако си Божий Син, заповядай тези камъни да станат хлябове. А Той в отговор каза: Писано е: „Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста.““

„От времето на Адам до времето на Христос себенаслаждението бе увеличило силата на апетитите и страстите, докато те почти бяха придобили неограничена власт. Така хората бяха станали унижени и болни, и за самите тях беше невъзможно да победят. От името на човека Христос победи, като издържа най-тежкото изпитание. Заради нас Той прояви самообладание, по-силно от глада или смъртта. И в тази първа победа бяха включени и други въпроси, които се намесват във всичките ни борби със силите на тъмнината.“
Копнежът на вековете, с. 117.